

การศึกษาปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*

A STUDY OF THE PROBLEMS AND NEEDS IN DEVELOPING CHINESE SPEAKING SKILLS AMONG STUDENTS IN THE CHINESE PROGRAM AT SAKON NAKHON RAJABHAT UNIVERSITY

มินตรา ปริบูรณ์*, ปาณิกรณ์ ธีระวงศนันท์, ณัฐชา อนุ, กัลยาณี สีนาลาด, ณัฐพร อารีสัน,
พัชดาภรณ์ วงศ์ตาผา, ภัทรธีรา อุณาพรหม, วรดา ว่องไว, ศุภานัน สงคราม

Mintra Paripunna*, Paniporn Teerawongsanan, Natchaya Anu, Kanlayanee Leenalad, Natthaphon Arrilon,

Pachadaporn Wongtapha, Phattheera U-naprom, Worada Wongwai, Suphanan Songkhram

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร สกลนคร ประเทศไทย

Faculty of Humanities and Social Sciences, Sakon Nakhon Rajabhat University, Sakon Nakhon, Thailand

*Corresponding author E-mail: mintra@snru.ac.th

*Tel: 061-093-9966

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน และ 2) ศึกษาความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ทั้งหมด จำนวน 26 คน โดยเลือกศึกษากลุ่มดังกล่าวเนื่องจากเป็นผู้เรียนในระยะเริ่มต้นที่มีพื้นฐานและประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน จากนักศึกษาจำนวน 26 คน เนื่องด้วยข้อจำกัดทางด้านเวลาที่มีผู้ตอบแบบสอบถามไม่ครบถ้วนจำนวน 2 ฉบับ จึงมีแบบสอบถามที่สมบูรณ์และสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 24 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.31 ของกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึกครอบคลุม 4 ด้าน และเครื่องมือได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า แบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เฉลี่ยเท่ากับ 0.83 และแบบสัมภาษณ์มีค่า IOC เฉลี่ยเท่ากับ 0.78 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.51$) ขณะที่มีความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) เมื่อพิจารณาความต้องการเป็นรายด้าน พบว่าด้านเนื้อหาการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.27$) ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยเฉพาะการมองเห็นโอกาสในการนำภาษาจีนไปใช้ในการประกอบอาชีพ ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ควรให้ความสำคัญกับเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริง และกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกพูดอย่างต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและพัฒนาสมรรถนะด้านการสื่อสารภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ทักษะการพูดภาษาจีน, ความต้องการของผู้เรียน, การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน, นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1

Abstract

This study aimed to: 1) investigate the problems in developing Chinese speaking skills and 2) examine the needs for developing Chinese speaking skills among students in the Chinese Program at Sakon Nakhon Rajabhat University. The sample consisted of all 26 first - year students in the Chinese Program. This group was selected because the students were at the beginning stage of their university education and had diverse backgrounds and experiences in learning Chinese. Of the 26 students, two questionnaires were incomplete due to time constraints; therefore, 24 completed questionnaires were included in the data analysis, representing 92.31% of the sample. The research instruments consisted of a questionnaire and an in - depth interview form covering four aspects. The instruments were examined for content validity by three experts. The results showed that the questionnaire had an average Index of Item - Objective Congruence (IOC) of 0.83, while the in - depth interview form had an average IOC of 0.78. The findings revealed that the students' overall level of problems in developing Chinese speaking skills was moderate ($\bar{x} = 2.51$), whereas their overall level of needs for developing Chinese speaking skills was high ($\bar{x} = 4.15$). When each aspect of the students' needs was considered, instructional content had the highest mean score ($\bar{x} = 4.27$). The findings from the in - depth interviews indicated that the students were motivated to develop their Chinese speaking skills, particularly because they recognized opportunities to use Chinese in their future careers. The findings suggest that learning management should emphasize instructional content applicable to communication in authentic situations and provide activities that offer students continuous opportunities to practice speaking Chinese. Such learning experiences can help strengthen students' confidence and effectively develop their Chinese communicative competence.

Keywords: Chinese Speaking Skills, Learner Needs, Chinese Language Learning Management, First-Year Chinese-Major Students

บทนำ

การพัฒนาศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในศตวรรษที่ 21 โดยแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579 ให้ความสำคัญกับการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ สามารถสื่อสาร คิดวิเคราะห์ และเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและตลาดแรงงานทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) ในบริบทดังกล่าว ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารจึงเป็นสมรรถนะสำคัญที่สถาบันการศึกษาควรส่งเสริมให้แก่ผู้เรียน ในบรรดาภาษาต่างประเทศ ภาษาจีนมีบทบาทเพิ่มขึ้นในบริบทการศึกษาและการประกอบอาชีพของประเทศไทย โดยเฉพาะในด้านธุรกิจ การค้า การท่องเที่ยว และการติดต่อสื่อสารกับชาวจีน การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาจีนจึงมิได้มุ่งเพียงการเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาเท่านั้น แต่ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง โดยเฉพาะทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่สะท้อนความสามารถในการนำองค์ประกอบทางภาษาไปใช้ถ่ายทอดความหมายและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยยังเผชิญกับข้อจำกัดหลายประการ ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารติ แก้วเอี่ยม พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีปัญหาด้านการออกเสียง คลังคำศัพท์ การเรียบเรียงประโยค และความคล่องแคล่วในการสื่อสาร (ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารติ แก้วเอี่ยม, 2566) สอดคล้องกับ วรทา รุ่งบานจิต ที่พบปัญหาด้านการออกเสียงภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย (วรทา รุ่งบานจิต, 2563) ขณะที่ Huang และ Funoi พบข้อผิดพลาดในการสร้างประโยคสนทนาภาษาจีนของ นักศึกษาไทยในหลายลักษณะ ผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาด้านการพูดภาษาจีนของผู้เรียนไม่ได้ จำกัดอยู่เพียงความถูกต้องในการออกเสียง แต่ยังเกี่ยวข้องกับความสามารถในการนำองค์ประกอบทางภาษาไปใช้ เพื่อการสื่อสารอย่างเหมาะสม (Huang, M. & Funoi, P., 2024) ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมายและเชื่อมโยงกับสถานการณ์จริงจึงมีความสำคัญ โดยแนวทางการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มุ่งเน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ซึ่งงานวิจัยในระยะหลังสนับสนุนการนำแนวทางดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการ พัฒนาทักษะภาษาจีน โดย Li, Y. et al. พบว่า การประยุกต์แนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้ ตามสถานการณ์สามารถส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของผู้เรียนได้ (Li, Y. et al., 2024) ขณะที่ Pu, Y. et al. นำการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับ Vlogs มาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของผู้เรียนไทย ขณะที่ (Pu, Y. et al., 2026) นอกจากนี้ กรกช ฉวีวรรณชล ยังพบว่า การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนได้ (กรกช ฉวีวรรณ ชล, 2565) เช่นเดียวกับ เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ และคณะ ที่พบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมทักษะการ พูดภาษาจีนของผู้เรียนได้ (เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ และคณะ, 2564)

อย่างไรก็ตาม ก่อนการออกแบบกิจกรรมหรือรูปแบบการจัดการเรียนรู้ การศึกษาปัญหาและ ความต้องการของผู้เรียนเป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้การจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนมากขึ้น ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารติ แก้วเอี่ยม พบว่า ผู้เรียนต้องการเนื้อหาที่ทันสมัย เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน และต้องการกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ฝึกพูดมากขึ้น (ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารติ แก้วเอี่ยม, 2566) ขณะเดียวกัน Ning และ Tananuraksakul ชี้ให้เห็นว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาจีนโดยเฉพาะการพูด เป็นประเด็นสำคัญในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีไทย และการมีโอกาสใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันอย่างจำกัด มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน (Ning, L. & Tananuraksakul, N., 2024)

ในบริบทของสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จากประสบการณ์ในการจัดการเรียนการ สอนและการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพื้นฐานและประสบการณ์ในการเรียน ภาษาจีนแตกต่างกัน ผู้เรียนบางส่วนยังขาดความมั่นใจในการพูดและมีโอกาสใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง ค่อนข้างจำกัด ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับปัญหาที่ปรากฏในงานวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนชาวไทย ซึ่งพบทั้งข้อจำกัด ด้านภาษาและความวิตกกังวลในการใช้ภาษาจีน (ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารติ แก้วเอี่ยม, 2566); (Ning, L. & Tananuraksakul, N., 2024) จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้เรียนในบริบท เฉพาะของสาขาวิชา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนสภาพของผู้เรียนอย่างแท้จริง จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจ ศึกษาปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียน และนำผลที่ได้มาใช้เป็น ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการออกแบบเนื้อหา กิจกรรม สื่อการสอน และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับ บริบทของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนเป็นข้อมูล ประกอบการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. เพื่อศึกษาความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research) โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ข้อมูลเชิงปริมาณได้จากแบบสอบถาม ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อนำข้อมูลทั้งสองส่วนมาวิเคราะห์และอธิบายผลการวิจัยร่วมกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวนทั้งหมด 26 คน ผู้วิจัยกำหนดให้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มเป้าหมายในการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งอยู่ในระยะเริ่มต้นของการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและมีพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน จึงเหมาะสำหรับการศึกษาปัญหาและความต้องการเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในระดับต่อไป ในการเก็บข้อมูลจริง มีผู้ตอบแบบสอบถามที่มีข้อมูลสมบูรณ์และสามารถนำมาวิเคราะห์ได้จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 92.31 ของประชากรทั้งหมด เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านเวลานักศึกษาอีก 2 คนไม่ได้ตอบแบบสอบถามในเวลาที่กำหนด ดังนั้น การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณของการวิจัยครั้งนี้จึงใช้ข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 24 คน สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลจำนวน 10 คนจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 24 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) พิจารณาจากความสนใจในการเข้าร่วมการสัมภาษณ์ และความสามารถในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ ปัญหา ความต้องการ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนได้อย่างชัดเจนและครอบคลุมประเด็นการวิจัย

เครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 ประเภท ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

1. แบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ตอน คือ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และ 2) การประเมินปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน รวมจำนวน 40 ข้อ ใช้มาตรประมาณค่า 5 ระดับ

2. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi - structured Interview) จำนวน 10 ข้อ ครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน ปัญหาและอุปสรรคในการพูดภาษาจีน ความต้องการในการพัฒนา ทักษะคิดและแรงจูงใจ ตลอดจนข้อเสนอแนะในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นนำเครื่องมือเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ธัญลักษณ์ จันทร์กระจำ อาจารย์อภิญญา สีสมยา และอาจารย์ณัฐชา อนุ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนและเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item - Objective Congruence: IOC) และกำหนดเกณฑ์การพิจารณาว่าข้อคำถามที่มี

ค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปสามารถนำไปใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) ผลการประเมินพบว่า แบบสอบถามมีค่า IOC เฉลี่ยเท่ากับ 0.83 และแบบสัมภาษณ์เชิงลึกมีค่า IOC เฉลี่ยเท่ากับ 0.78 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จึงถือว่า เครื่องมือมีความตรงเชิงเนื้อหาและสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลภายหลังได้รับอนุญาตจากอาจารย์ผู้สอนรายวิชา และชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย และรายละเอียดของการเก็บรวบรวมข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมวิจัย โดยผู้เข้าร่วมวิจัยได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยและให้ความยินยอมเข้าร่วมการวิจัยด้วยความสมัครใจ ทั้งนี้ ผู้เข้าร่วมวิจัยสามารถปฏิเสธหรือยุติการเข้าร่วมการวิจัยได้ทุกเมื่อโดยไม่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา และข้อมูลที่ได้รับจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ รวมทั้งนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมโดยไม่เปิดเผยข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนของผู้ให้ข้อมูลได้ จากนั้น ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามออนไลน์ให้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 จำนวน 26 คน ผ่านลิงก์อิเล็กทรอนิกส์ เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการเก็บข้อมูลและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่ามีแบบสอบถามที่มีข้อมูลสมบูรณ์และสามารถนำมาวิเคราะห์ได้จำนวน 24 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.31 ของจำนวนทั้งหมด ผู้วิจัยจึงคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่สมัครใจเข้าร่วมการสัมภาษณ์เชิงลึกจำนวน 10 คน เพื่อสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล โดยเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ พร้อมบันทึกข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์เนื้อหา และสรุปผลการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงปริมาณวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อนำเสนอข้อมูลทั่วไป รวมทั้งระดับปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดหมวดหมู่ข้อมูล สังเคราะห์ประเด็นสำคัญ และนำเสนอผลในลักษณะเชิงพรรณนา เพื่อสนับสนุนและอธิบายผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

ตารางที่ 1 ระดับปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน 4 ด้าน

รายด้าน	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1. ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน	2.64	เห็นด้วยปานกลาง
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน	2.60	เห็นด้วยปานกลาง
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.48	ไม่เห็นด้วย
4. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	2.26	ไม่เห็นด้วย
รวม	2.51	ปานกลาง

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.51$) โดยปัญหาที่พบมากที่สุด ได้แก่ ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.64$) และด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.60$) ขณะที่ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.48$) และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.26$) มีปัญหาอยู่ในระดับต่ำกว่า เมื่อพิจารณาพร้อมกับผลการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า นอกจากปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอนแล้ว ยังมีปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาจีน

ความกังวลต่อการออกเสียงผิด โดยเฉพาะพยัญชนะ zh, ch, sh และเสียงวรรณยุกต์ รวมทั้งการขาดโอกาสในการฝึกสื่อสารกับเจ้าของภาษา ส่งผลให้ผู้เรียนไม่กล้าใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง

2. ความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

ตารางที่ 2 ระดับความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน 4 ด้าน

รายด้าน	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1. ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน	4.27	มาก
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน	4.13	มาก
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน	4.11	มาก
4. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.10	มาก
รวม	4.15	มาก

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.27$) รองลงมา ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.13$) ด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.11$) และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.10$)

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ โดยผู้เรียนเสนอว่าควรเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การใช้เกม การฝึกสนทนากับเจ้าของภาษา ตลอดจนการใช้สื่อมัลติมีเดีย แอปพลิเคชัน และสื่อบันเทิงภาษาจีน เพื่อช่วยพัฒนาการออกเสียงเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร และสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสะท้อนให้เห็นว่า แม้นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์เรียนภาษาจีนไม่เกิน 2 ปี และยังไม่เคยสอบวัดระดับ HSK แต่ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนค่อนข้างสูง โดยมีเป้าหมายสำคัญเพื่อเพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ การสื่อสารกับชาวจีน และการศึกษาวัฒนธรรมจีน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพัฒนาทักษะการพูด หากได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความต้องการและบริบทของผู้เรียนอย่างเหมาะสม

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. ปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.51$) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยของปัญหาสูงที่สุด คือ ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.64$) รองลงมา คือ ด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.60$) ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.48$) และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.26$) ตามลำดับ

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกช่วยอธิบายลักษณะของปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งเห็นว่าทักษะการพูดภาษาจีนยังเป็นจุดอ่อนเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะปัญหาด้านการออกเสียงพยัญชนะที่มีลักษณะเฉพาะของภาษาจีน เช่น z, c, s, zh, ch และ sh รวมถึงการใช้เสียงวรรณยุกต์ โดยเฉพาะเสียงที่ 2 และเสียงที่ 4 ซึ่งเมื่อออกเสียงไม่ถูกต้องอาจทำให้การสื่อสารขาดความชัดเจน นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลยังสะท้อนถึงปัญหาด้านจิตวิทยา ได้แก่ ความไม่กล้าพูดและความไม่มั่นใจ เนื่องจากกังวลว่าจะใช้ภาษาจีนไม่ถูกต้อง ประกอบกับมีโอกาสฝึกสนทนากับเจ้าของภาษาค่อนข้างจำกัด จึงส่งผลให้การพัฒนาทักษะการพูดยังไม่เต็มศักยภาพ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารดี แก้วเอียน ที่พบว่า

นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีปัญหาด้านการพูดภาษาจีนหลายประการ ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะและสระ เช่น zh, ch, sh, z, c, s, r, ü และ üe ไม่ถูกต้อง การมีคลังคำศัพท์ไม่เพียงพอ การเรียบเรียงประโยคตามโครงสร้างภาษาไทย และการใช้เวลาค่อนข้างนานในการเรียบเรียงประโยค (ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอรดี แก้วเอียน, 2566) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ วรทา รุ่งบานจิต ที่ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย และพบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาจีนในลักษณะเดียวกัน (วรทา รุ่งบานจิต, 2563)

ในด้านการใช้ภาษาจีนระดับประโยค ผลการศึกษาของ Huang และ Funoi ซึ่งวิเคราะห์ประโยคสนทนาภาษาจีนของนักศึกษาไทย พบข้อผิดพลาดหลายลักษณะ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาการพูดภาษาจีนของผู้เรียนไทยมิได้จำกัดเฉพาะด้านการออกเสียงเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับความสามารถในการนำองค์ประกอบทางภาษาไปใช้สร้างประโยคเพื่อการสื่อสาร (Huang, M. & Funoi, P., 2024) สอดคล้องกับการศึกษาของ พรณิกา ชวนาทุสรณ์ ที่ศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาไทย และสะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการพูดจำเป็นต้องพิจารณาทั้งความสามารถในการใช้ภาษา ข้อผิดพลาดในการพูด และการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (พรณิกา ชวนาทุสรณ์, 2567)

นอกจากข้อจำกัดด้านภาษาแล้ว ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกยังสะท้อนให้เห็นว่า ความวิตกกังวลและความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาจีนเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งเห็นว่าตนเองยังไม่กล้าพูดภาษาจีน เนื่องจากเกรงว่าจะออกเสียงหรือใช้ภาษาไม่ถูกต้อง อีกทั้งยังมีโอกาสฝึกสนทนากับเจ้าของภาษาค่อนข้างจำกัด เมื่อพิจารณาด้านการออกเสียง ผู้ให้ข้อมูลระบุปัญหาเกี่ยวกับพยัญชนะที่มีความแตกต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ได้แก่ z, c, s, zh, ch และ sh รวมทั้งการใช้วรรณยุกต์เสียงที่ 2 และเสียงที่ 4 ซึ่งยังออกเสียงได้ไม่ถูกต้องในบางสถานการณ์ ปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการพูดของตนเองยังขาดความชัดเจนและไม่เป็นธรรมชาติ และส่งผลต่อความมั่นใจในการสื่อสาร

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับ Ning และ Tananuraksakul ซึ่งพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีไทย โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาจีน และการพูดเป็นหนึ่งในสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ขณะที่การมีโอกาสใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันอย่างจำกัดเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ความวิตกกังวลในการใช้ภาษา นอกจากนี้ การฝึกใช้ภาษากับเจ้าของภาษา เพื่อน และการใช้สื่อภาษาจีนยังเป็นแนวทางที่สามารถช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ (Ning, L. & Tananuraksakul, N., 2024) ดังนั้น ปัญหาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนจึงมิได้เกิดจากข้อจำกัดด้านความรู้ทางภาษาเพียงอย่างเดียว แต่เกี่ยวข้องทั้งกับความถูกต้องในการออกเสียง พื้นฐานและประสบการณ์ในการใช้ภาษา ความมั่นใจ ตลอดจนโอกาสในการฝึกใช้ภาษาจีนในบริบทการสื่อสารจริง

2. ความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) โดยด้านเนื้อหาการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ตามลำดับ ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกช่วยอธิบายความต้องการดังกล่าวให้ชัดเจนขึ้น โดยผู้เรียนเสนอให้เพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาจีนผ่านกิจกรรมการนำเสนอ การตอบคำถาม เกมภาษาจีน การแสดงบทบาทสมมติ และการสนทนากับเจ้าของภาษา รวมทั้งต้องการใช้สื่อที่ใกล้ตัว เช่น ซีรีส์ รายการ การ์ตูนจีน และแอปพลิเคชันสำหรับสื่อสารกับเจ้าของภาษา เพื่อช่วยฝึกการฟัง การออกเสียง และการพูดอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้เรียนยังเสนอให้การสอนระดับพื้นฐานให้ความสำคัญกับการฝึกออกเสียงอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะพยัญชนะกลุ่ม zh, ch และ sh และควรใช้สื่อภาพแสดงตำแหน่งลิ้นและรูปปากเพื่อช่วยให้เข้าใจวิธีการออกเสียงได้ง่ายขึ้น ข้อเสนอเหล่านี้สะท้อนว่า ความต้องการของผู้เรียนไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการเพิ่มปริมาณกิจกรรมการพูด แต่ครอบคลุมถึง รูปแบบการสอน สื่อการเรียนรู้ และโอกาสในการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ที่มีความหมาย

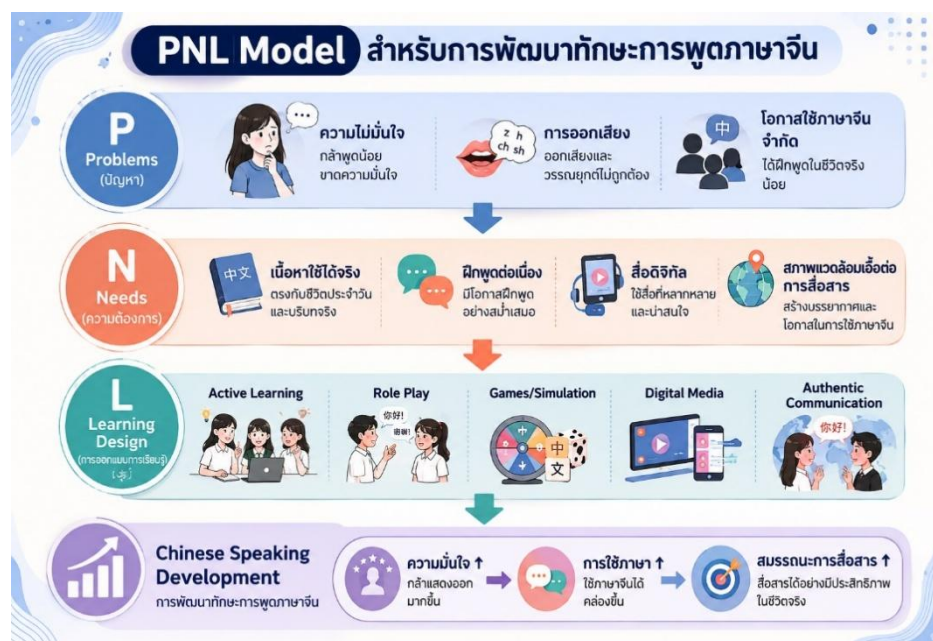
ผลดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารติ แก้วเอียน ซึ่งพบว่าทั้งผู้สอน และนักศึกษามีความต้องการให้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาจีน เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกออกเสียงผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย รวมทั้งต้องการเนื้อหาที่ทันสมัยและสามารถ เชื่อมโยงกับบริบทในชีวิตประจำวันได้ (ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารติ แก้วเอียน, 2566) แสดงให้เห็นว่าผู้เรียน ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่สามารถนำภาษาไปประยุกต์ใช้ได้จริงมากกว่าการเรียนรู้เนื้อหาทางภาษาโดยแยก ออกจากบริบทของการสื่อสาร

ความต้องการของผู้เรียนที่เน้นการฝึกปฏิบัติและการสื่อสารในสถานการณ์จริงสอดคล้องกับแนวทางการ จัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มุ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์และนำความรู้ทางภาษาไปใช้ใน สถานการณ์ที่มีความหมาย โดย Li, Y. et al. พบว่าการประยุกต์แนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้ ตามสถานการณ์สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนได้ (Li, Y. et al., 2024) ขณะที่ Pu, Y. et al. นำการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับ Vlogs มาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของผู้เรียนไทย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสารและเชื่อมโยงการเรียนรู้กับบริบทการใช้ภาษาจริง (Pu, Y. et al., 2026) ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน จึงไม่ควรจำกัดอยู่เพียงการเรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค แต่ควรออกแบบสถานการณ์ให้ผู้เรียน สามารถนำองค์ความรู้ทางภาษาไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารจริงอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะกิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) มีงานวิจัยสนับสนุนถึงประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยการศึกษาของ เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ และคณะ พบว่า หลังการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ ทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนสูงกว่าก่อนการจัด กิจกรรม และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับมาก (เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ และคณะ, 2564) เช่นเดียวกับการศึกษาของ เสาวคนธ์ จันตะมาต ที่ศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรมวิชาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และพบว่าทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (เสาวคนธ์ จันตะมาต, 2565) ผลการศึกษาดังกล่าวจึงสนับสนุน ข้อเสนอของผู้เรียนในการวิจัยครั้งนี้ที่ต้องการกิจกรรมซึ่งเปิดโอกาสให้ได้ฝึกใช้ภาษาจีนจริงมากขึ้น นอกจากนี้ ผล การสัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า แม้ผู้เรียนจะประสบปัญหาด้านความมั่นใจและการสื่อสาร แต่ผู้เรียนยังมี แรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาจีน โดยเฉพาะการมองเห็นประโยชน์ของภาษาจีนต่อการประกอบอาชีพ การสื่อสารกับชาวจีน และการนำไปใช้ในอนาคต ประเด็นดังกล่าวสัมพันธ์กับการศึกษาของ Fan, L. & Li, Y. ซึ่งศึกษานักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนในบริบทมหาวิทยาลัยราชภัฏและชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของแรงจูงใจ ความ มั่นใจ และทัศนคติกับการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน (Fan, L. & Li, Y., 2024) จึงอาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาทักษะ ทางภาษาควรดำเนินควบคู่กับการส่งเสริมแรงจูงใจ การสร้างประสบการณ์ความสำเร็จในการใช้ภาษา และการจัด บรรยากาศการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการสื่อสาร

ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาควรออกแบบกิจกรรมที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจีนอย่างมีความหมายและต่อเนื่องผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การแสดงบทบาทสมมติ เกม สถานการณ์จำลอง การเรียนรู้แบบร่วมมือ การนำเสนอ การใช้สื่อดิจิทัล และ การสื่อสารกับเจ้าของภาษาหรือผู้ใช้ภาษาจีนจริง ควบคู่กับการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ช่วยลดความวิตก กังวลและส่งเสริมความมั่นใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดและนำภาษาจีนไปใช้ในการสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

องค์ความรู้ใหม่

จากการบูรณาการผลการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สามารถสังเคราะห์เป็น PNL Model (Problems-Needs-Learning Design Model) ซึ่งอธิบายความเชื่อมโยงระหว่างปัญหาของผู้เรียน (Problems) ได้แก่ ความไม่มั่นใจในการพูด ความยากในการออกเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์ และข้อจำกัดด้านโอกาสในการใช้ภาษาจีน กับความต้องการของผู้เรียน (Needs) ที่มุ่งเน้นเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ฝึกพูดอย่างต่อเนื่อง การใช้สื่อดิจิทัล และสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการสื่อสาร ความเชื่อมโยงดังกล่าวนำไปสู่แนวทางการออกแบบการเรียนรู้ (Learning Design) ที่ควรเน้นการมีส่วนร่วมและการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีความหมาย เช่น การเรียนรู้เชิงรุก การแสดงบทบาทสมมติ เกมและสถานการณ์จำลอง การใช้สื่อมัลติมีเดียและแอปพลิเคชัน ตลอดจนการสร้างโอกาสในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาหรือผู้ใช้ภาษาจีน ทั้งนี้ PNL Model สามารถใช้เป็นกรอบเบื้องต้นในการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียนไปสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนและมุ่งส่งเสริมความมั่นใจและความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

ภาพที่ 1 PNL Model สำหรับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.51$) โดยปัญหาสำคัญ ได้แก่ ความไม่มั่นใจในการพูด การออกเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์ภาษาจีน และโอกาสในการฝึกใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริงที่ยังมีจำกัด ขณะที่นักศึกษามีความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) โดยต้องการเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้สื่อสารได้จริง การฝึกพูดอย่างต่อเนื่อง การใช้สื่อดิจิทัล และสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการสื่อสาร ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ควรเน้นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาจีนอย่างมีความหมาย เช่น การแสดงบทบาทสมมติ เกม สถานการณ์จำลอง การนำเสนอ และการสนทนากับเจ้าของภาษา ควบคู่กับการใช้สื่อดิจิทัลและการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการพูด สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรนำผลการศึกษานี้ไปพัฒนาและทดลองใช้รูปแบบหรือกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อประเมินประสิทธิผลต่อทักษะการพูดภาษาจีน รวมทั้งขยายกลุ่มศึกษาไปยังนักศึกษาต่างชั้นปีหรือสถาบันอื่น เพื่อให้ผลการศึกษามีความครอบคลุมและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรกช ฉวีวรรณชล. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- พรณิกา ชวนาทรสรณ์. (2567). การศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไปในสถาบันอุดมศึกษากลุ่มภาคกลาง. วารสารปัญญาวิวัฒน์, 16(1), 242-257.
- ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ และอารตี เก้าเอี้ยน. (2566). การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 21(1), 265-277.
- เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ และคณะ. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกรณีศึกษาจากวิทยาลัยนานาชาติ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม, 20(3), 112-121.
- วรทา รุ่งบานจิต. (2563). ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนกลางของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาโดยผ่านการเรียนการสอนด้วยระบบออนไลน์. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579. กรุงเทพมหานคร: บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- เสาวคนธ์ จันทะมาต. (2565). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 33(1), 72-85.
- Ning, L. & Tananuraksakul, N. (2024). A study of Thai undergraduate students' Chinese language learning anxiety, achievement, and their anxiety coping strategies. วารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย, 6(1), 1-16.
- Fan, L. & Li, Y. (2024). The problems and countermeasures of Chinese majors' learning motivation, confidence and attitude at Suan Sunandha Rajabhat University of Thailand. Chinese Language and Culture Journal, 11(1), 233-248.
- Huang, M. & Funoi, P. (2024). Analysis of omission errors in Chinese conversational sentences among Thai college students. Chinese Language and Culture Journal, 11(1), 311-328.
- Li, Y. et al. (2024). Implementation of Chinese language training course based on communicative approach and situated learning to improve students' listening and speaking skills. International Journal of Sociologies and Anthropologies Science Reviews, 4(6), 699-710.
- Pu, Y. et al. (2026). Enhancing Chinese listening and speaking skills of Thai students through Communicative Language Teaching integrated with Vlogs. Journal of MCU Nakhondhat, 13(7), 275-283.